

La transformació - (Guanyador 2010)

Quan, un matí, en Roger G. va despertar-se d'uns somnis neguitosos, es va trobar al llit transformat en un ésser monstruós. El primer impuls va ser devorar la seva dona: després d'una vida de desegany i baralles no convenia desapropiar les urpes que sobresortien de les puntes dels seus dits, ni aquells ullals esmoladíssims que esquinçaven la carn amb l'eficiència del ganivet d'un carnisser. De la dona només en van quedar els ossos més resistents i un bassal d'un vermell fosc que l'estora amb prou feines podia absorbir. Per postres, no es va poder estar d'empassar-se el ridícul *caniche* blanc, una mascota que sempre l'havia fastiguejat.

Encara amb la cua de la bèstia a mig mastegar, va sortir a visitar la veïna del replà per aclarir vells litigis. Si va trucar el timbre va ser per la convicció que no s'han de perdre les maneres, fins i tot sota l'aparença de monstre. Però, pel moviment furtiu de l'espill, va endevinar que no li obririen la porta, així que va haver d'esbotzar-la. La dona duia els cabells atapeïts de rulós i clips. Que proferís uns esgarips eixordadors només va esperonar-lo a complir la feina amb més eficàcia. Havia pensat entaforar el cos xemeneia amunt, seguint l'exemple il·lustre d'un clàssic de la literatura, però no se'n va sortir. A la planta baixa, d'una queixalada es va endur la caròtida de la portera malcarada: ja no l'importunaria més amb queixes i renecs!

No sense dificultat, es va encabir dins del cotxe. De camí a l'oficina, va decidir que aquell seria un dia inoblidable: s'encararia amb el director de vendes i li faria pagar les humiliacions i escarnis de tants anys. Es veia arrencant-li el cap i donant-hi puntades de peu. Però abans potser es desempallegaria del conserge impertinent i d'algun dels companys fatxendes.

Va arribar al despatx puntual, com cada matí. Acabava de connectar l'ordinador quan la seva secretària li va passar una trucada: «És la seva esposa, senyor G.».